

ΝΥΧΙΕΣ.

Παρατήρησις ἐνὸς μὴ ἔχοντος τὴν μνήμην ἀσθενῆ :

Ὁ βουλευτὴς Ὑδρας κ. Γκίκας ἐχρημάτισε πολιτικὸς φίλος τοῦ κ. Βούλγαρη καὶ ὁ Βούλγαρης ἀπέθανεν· προσεκολλήθη ἔπειτα εἰς τὸ κόμμα τοῦ Δεληγεώργη· ὁ Δεληγεώργης ἀπεβίωσεν· ἔγινε μετὰ ταῦτα ζαϊμικός καὶ προχθὲς ὁ κ. Γκίκας ἐκίδευσεν τὸν κ. Ζαῖμην.

Τώρα μεταξὺ τῶν τρικουπικῶν καὶ τῶν κουμουνδουρικῶν σφοδρὰ γίνεται πάλη, τῶν μὲν πρώτων ὠθούντων τὸν κ. Γκίκαν παρὰ τῷ κ. Κουμουνδούρῳ καὶ τῶν ἄλλων παρρημούντων αὐτὸν νὰ ἀφαισώθῃ τῷ κ. Τρικούτῳ.

Πληροφορούμεθα ὅτι ὁ φίλος κ. Δ. Κορομηλάς, ἐκλεχθεὶς ἐσχάτως μέλος τῆς ἐπὶ τῆς ὀνοματοθεσίας τῶν δημοτικῶν ὁδῶν ἐπιτροπῆς, σκοπὸν ἔχει νὰ προτείνῃ ὡς ὀνόματα ὁδῶν ὅλους τοὺς τίτλους τῶν κωμῳδιῶν του. Οὕτω πως εἶναι βέβαιος ὅτι ἐξασφαλίζει τὴν ἀθανασία τῶν ἔργων του.

Ὁ Κουμουνδούρος ἓνα ἐπιτάφιόν του λόγον εἶχεν ἀρχίσει διὰ τῶν λέξεων : «*Ἀποκαλυφθῆτε πρὸ τοῦ μεγάλου νεκροῦ.*» Ἡ ἀρχὴ τοῦ ἐπιταφίου τοῦ Ζαῖμης ἦτο : *Κλίνατε γύνυ ἐνώπιον μεγάλου νεκροῦ.* Τώρα εἰς τὸν πρῶτον ἐπιτάφιον τὸν ὁποῖον θὰ ἐκφωνήσῃ πιστεύομεν ὅτι αἱ πρῶται τοῦ λέξεις θὰ εἶναι : «*Πέσατε πρηνηδὸν ἐνώπιον μεγάλου νεκροῦ.*»

Ἡ μόνη ἀλήθεια τὴν ὁποῖαν ἐξεστόμισεν ὁ ἐκ Μέσης Βουλευτὴς Τσουτσουνάτος, εἰς καὶ αὐτὸς ἐκ τῶν ἀναγαγόν-

των τὰ ρουσφέτια εἰς ἐμπόριον, ἦτο ὅταν μετὰ ψυχικοῦ πόνου ἐφώναζεν ἀπὸ τοῦ βήματος περὶ τοῦ ὑπουργείου Τρικούπη : «*Μᾶς ἔκαμε φτωχοὺς, δὲν ἔχουμε ψωμί νὰ φάμε.*» Οἱ λόγοι αὗτοι τοῦ κ. Ζερβοῦ ἐξήρχοντο πράγματι ἐκ μέσης καρδίας.

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ.

Τὸ ἄκρον ἄκρον ἀπληστίας τοῦ κ. Τσουτσουνάτου :
Νὰ λέγῃ-ὅτι ἔχασε 450 χήρας.

Βλέπων τις εἰς τὴν ὀρεινότεραν τῆς Βουλῆς γωνίαν τὸν κ. Γρίβαν Ζοφερὸν, ἄγριον, ὑπ' αὐτὸν δὲ ἀμέσως τὸν κ. Βούλγαρην ἱλαρὸν, ἤμερον, νομίζει ὅτι βλέπει εἰκονογραφίαν τοῦ μύθου : «*Ὁ λύκος καὶ τὸ ἀρνίον.*»

Βίδικοι λόγοι τοῦ κ. Τσουτσουνάτου :
«*Δὲν πρέπει νὰ κάμωμεν πόλεμον, χωρὶς νὰ ἔχωμεν καμμίαν στερεότητα εὐρωπαϊκῆς δυνάμεως.*»

Πιστεύομεν ὅτι λέγων στερεότητα ἐννοεῖ χερσαίας δυνάμεις· εἰς μέλλοντα δὲ λόγον θὰ ὁμιλήσῃ καὶ περὶ ὑγρότητος διὰ νὰ συμπεριλάβῃ καὶ ναυτικές δυνάμεις.

Καὶ τότε μόνον θὰ εἶναι σωστὸς Τσουτσουνάτος.

Δ'. | ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ «ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ» | 19

N I N A

ΠΑΡΙΣΙΝΗ ΗΘΟΓΡΑΦΙΑ.

VI. — Ο ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ.

(Συνέχεια ἴδε προηγ. φύλλον.)

Ὁ νεανίας ὅμως ἀτάραχος ἐξηκολούθει.

— Ἡ πράξις σας ἦτο αἰσιμὸς πράξις . . .

— Ἀλλὰ Κύριε—ἐπανελάθεν ὁ Μαρκήσιος—τελειώσατε, Ὁ νεανίας ἐξηκολούθει.

— Μὴ μὲ διακόπτετε νὰ τελειώσω. Δύνασθε ἐν τούτοις νὰ ἐπανορθώσητε τὴν συμφορὰν.

— Ἔγω' ἂς ἀκούσωμεν πῶς.

— Νυμφεύμενος τὴν ἀδελφὴν μου.

— Τοῦτο εἶναι ἀδύνατον.

— Τότε . . . μέχρι τῆς ἐσπέρας θὰ περιμένω τοὺς μάρτυράς σας.

— Νὰ μονομαχήσω μὲ σᾶς !

— Ἄ ! ἰδὼ μόνον προσβάλλεται ἡ εὐγένειά σας ; Καὶ ὅταν εἰσέρχεσθε ὡς λωποδύτης εἰς τὸν οἶκον τῶν τιμίων ἀνθρώπων διὰ νὰ φέρετε τὴν δυστυχίαν οὔτε μία θριξ τῆς εὐγενείας σας δὲν προσβάλλεται ! Δέχεσθε τὸ πρῶτον κύριε εὐγενῇ ἢ τὸ δεύτερον ;

Ὁ Μαρκήσιος ἐσκέπτετο.

— Ἐντὸς δέκα ἡμερῶν ὀφείλετε νὰ νυμφευθῆτε τὴν ἀδελφὴν μου· ἄλλ' ἐὰν ὑποσχόμενος ἀθετήσῃτε τὸν λόγον σας, ὁ πτωχὸς ἐργάτης τοῦ λαοῦ θὰ σᾶς διατάξῃ τὸ καθήκον, ἐκδικούμενος τὴν τιμὴν τῆς οἰκογενείας του.

Ὁ Μαρκήσιος εὐρέθη στενοχωρημένος. Ἐσκέπτετο δὲ τίνι τρόπῳ ν' ἀπαλλαγῇ τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ.

— Ἔγω—εἶπεν ἐπὶ τέλους—μέχρι τῆς ἐσπέρας θὰ ἔχετε τὴν ἀπαντησίαν μου. Δύνασθε νὰ ἀπέλθετε.

Ὁ νεανίας ἐν τούτοις ἴστατο μὲ ἐσταυρωμένας τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ στήθους παρατηρῶν αὐτόν.

— ἔχετε ἄλλο τι νὰ μοὶ εἴπητε ;—ἠρώτησεν ὁ Μαρκήσιος.

— Ἔγω νὰ σας εἶπω ὅτι ὀνομάζομαι Ἐρνέστος Μαρταῖν καὶ ἀλλοίμονον εἰς ἐκεῖνον ὅστις θελήσῃ νὰ παίξῃ μὲ τὰ ἱερώτερα τῶν αἰσθημάτων μου. Ἔγω νὰ σᾶς εἶπω ἀκόμη ὅτι ἀφιερωθὲν ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης τὴν ζωὴν μου εἰς τὸ νὰ ἐκδικήσω τὴν τιμὴν τῆς οἰκογενείας μας, τὴν τιμὴν τῆς ἀ-

ΕΠΕΙΣΟΔΙΑ ΚΗΔΕΙΑΣ ΖΑΪΜΗ.

Τὸν νεκρὸν ἐκύκλου ἄπειρος κόσμος. Ἐπὶ τῶν δένδρων εἶχον ἀναρριχηθῆ ἑκατοντάδες παῖδων καὶ ὡς **πέθοι**κοι ἐπερίπαιζον τοὺς νεκροπομπούς! Ἐβθραυον κλώνους καὶ τοὺς ἐσφενδύονζον κατ' ἀλλήλων. Εἰς τούτων κατέπεσεν ἐπὶ τῶν παρασῆμων τοῦ Δεληγιάννη.

* *

Τοῦ Δεληγιάννη ἐν ἀπόσπασμα λέξεων ἀληθῶς ἀκροβολιστικῶν, ἀφοῦ ἐκάστη τούτων ἀποτελεῖ μῆκος σιδηροδρομικῆς γραμμῆς δύο ὥρων :

— Καὶ τῆς πολιτειολογικῆς Γορτυνιοφροσύνης τοῦ ἀνδρός, ἐν κρισιμωτάταις περιστάσεσιν ἐν αἷς κατεδείξατο αὐταπαρνητικὴν διαγωγιμότητα καὶ τὴν γονιμότητα τῆς πνευματεολογικῆς σπουδαιότητος ἧς ἡ εὐβουλία ἡ ὀρθοφρονησιακὴ ἐγκατεπενήργησαν εἰς τὴν εὐδοσίαν τῶν κοινωφελημωτάτων ἀρχῶν! . .

* *

Καὶ ὁ Σταματιάδης; Δυστυχῶς δὲν ἔχομεν πρόχειρα ὀλίγα **πα βουν καὶ ζῶ νῆ** διὰ νὰ χρωματίσω τὸ μουσικὸν ὕψος μέχρι τῆς κορυφῆς τοῦ Λυκαβητοῦ καὶ τὸ μουσικὸν βάθος μέχρι τοῦ πυθμένος ἀρτεσιανοῦ φρέατος τῆς φωνῆς τοῦ ἱεροκήρυκος καὶ ὅταν χαμογελῶν, καὶ κεντώμενος ὑπὸ τοῦ πρωθυπουργοῦ διὰ νὰ τελειώσῃ ὡς οἶόν τε τάχιον, κατέληξε εἰς τὸ:

Θρασύβουλε Ζαῖμη
αἰωνία σου ἡμνήμη,

τί μαγγανοπήγαδον φρικτὸν ἐτάραξε τὸν ὕπνον τῶν κεκοιμημένων!

* *

Ὁ Παράσχος συνέκίνησε καὶ ἐνόησα τοῦτο, ὅχι τόσο ἐκ τῶν δακρύων ἅτινα ἔχουν οἱ κροκόδειλοι πολιτικοί

μας πρὸ τοῦ θύματος, ὅσον ἐκ τῆς ἡσυχίας τῶν ἐπὶ τῶν δένδρων κατεσκηνωμένων **οὐραγοτάγκων**.

* *

Ἐὰν ὠμίλουν ἐγὼ πρὸ τοῦ Θρασυβούλου Ζαῖμη θὰ ἤρχιζον ὧδε πῶς :

Μὲ τὸ **πρωτόκολλον** δι' οὗ πολλάκις ἐσαβάνωσαν τὴν ζωὴν σου, στεφανόνουσι σήμερον τὸν θάνατόν σου, πτωχὲ Ζαῖμη! . . .

* *

Ὁ νεκρὸς ἔμεινεν ἄταφος δύο ὅλας ἡμέρας χωρὶς νὰ ὑποστῇ τὰς ἀλλοιώσεις νεκροῦ πτώματος. Μὴ ἀνέμενεν ἄρα ν' ἀκούσῃ τοὺς ψευδεῖς τῶν συναδέλφων του λόγους, ἢ νὰ ἴδῃ τὴν ἀληθῆ τοῦ ἔθνους ὁδὸν;

ΕΙΣ ΤΙΝΑΣ ΟΜΟΓΕΝΕΙΣ.

Ἀπ' τῆ σαπίλα βγαίνουν μανιτάρια
καί, καθὼς λέν, καλὰ καμμιὰ φορά,
βατράχια ἀπὸ τὰ πράσσινά νερά
κι' ἀπ' τὸ σωρὸ τῆς κοπριάς χορτάρια.
Γιατὶ κ' ἡ κάθε βρώμα ἔχει τὸν καρπὸ τῆς
κάτι πρὸ 'λίγο βρώμ' ἀπ' τὸ γονεῖό τῆς.

Μόν' ἓνα μᾶς χαλαεῖ αὐτὸν τὸ νόμο:
πῶς ἀπ' τῆ λάσπη ἐκεῖα τοῦ Γαλατᾶ
ἔγῃκαν πρὸ λάσπη ὄντα ἀπὸ . . . αὐτά,
ποῦ ἂν τὰ ἴδῃς καθὼς περνᾷς 'ς τὸ δρόμο,
βρίζεις θεοὺς, γκοβέρνο καὶ Ἀτυνομία,
καὶ χίλια βλαστημᾶς καὶ φτύνεις μία.

Γκρὶ-γκρὶ.

δελεῆς μου. Ἐχέτε ὁλόκληρον ἡμέραν νὰ σκεφθῆτε. Δι' ἐμὲ αἱ ὥραι αὗται θὰ ἦνε ὥραι ἀγωνίας. Ἀλλ' ἐγὼ ἐσκέφθην ἤδη, καὶ . . . περιμένα.

Καὶ λέγων ταῦτα ὁ Ἑρνέστος ἐξῆλθε τοῦ δωματίου.

— Ἡ ὑπόθεσις αὕτη ἤρχισε νὰ γίνηται σοβαρὰ—εἶπεν ὁ Μαρκήσιος τρίβων τὰς χεῖράς του—αὕτη ἡ οἰκογένεια κατήντησε φορτικὴ!

XI

Αὕτη ἦτο ἡ ἱστορία τῆς ἡμέρας, δηλαδὴ τοῦ πτωχοῦ Ἀλεξάνδρου. Ἀλλὰ τὴν ἐσπέραν δὲν θὰ ζητήσωμεν πλέον τὸν Μαρκήσιον εἰς τὸν οἶκον τῆς κ. Βερνῶν, οὔτε ἐν μέσῳ τῶν στενῶν ὁδῶν, περιεσταλμένον ἄνευ γνωρίμων καὶ φίλων, ἀλλ' εἰς τὰς αἰθούσας τῆς ἀριστοκρατίας παρὰ τὰ Ἡλύσια πεδία. Θὰ συναντήσωμεν αὐτὸν, ὑπερηφάνως ὀχρούμενον ἐντὸς διττοῦ ἀμάξης, μὲ τὸ μέλαν ἐνδυμα, μυροειδῆ καὶ ἀπασπράπτοτα. Πότε λοιπὸν—θὰ ἐρωτήσῃ ὁ ἀναγνώστης—ἔφερε προσωπίδα καὶ πότε ἦτο μετημφισμένος, τὴν ἡμέραν ἢ τὴν νύκτα; Ὁ Μαρκήσιος ἔφερε πάντοτε προσωπίδα. Ἀλλ' ἡ προσωπίς τῆς νυκτὸς ἦτο διάφορος ἐκείνης τῆς ἡμέρας. Καὶ μόνον ἴσως ἐνώπιον τοῦ Κόμητος τοῦ Σαίν-Μώρ παρουσιαζέτο ἄνευ προσωπίδος. Ὁ Μαρκήσιος ἦτο ὑποκριτὴς ἀπὸ τῆς σκηνῆς τοῦ κόσμου ὑποκρινός

μενος δύο πρόσωπα ἐξ ὑπαμοιβῆς. Τόσον δὲ εἶχε συνηθίσει ὥστε ἐνεσαρκώθη καὶ τὰ δύο ταῦτα πρόσωπα καὶ ἐλησμονῆσεν ἑαυτὸν, ἐλησμονῆσεν τὸ ἀληθές Ἐγὼ του. Διὰ τοῦτο δὲ ἐπεσκέπτετο τὸν Ἀμεδαῖον διὰ νὰ τῷ ὑπενθυμίξῃ ἐκεῖνος τίς εἶναι.

Ἦτο ἡ ἕκτη ὥρα τῆς ἐσπέρας ὁπότε ὁ ἡμέτερος Μαρκήσιος ἄρτι ἀπὸ τοῦ κουρείου ἐξελθὼν καὶ μέλαιναν στολὴν φέρων, ὑποπρασίνοισι χειρίδας καὶ ἀνθοδέσμην καμελιῶν εἰς τὰς χεῖρας, ἵστατο εἰς τὰς θύρας τοῦ Café Riche ἐπιβιβαζόμενος ἐντὸς ὥρας ἀγγλικῆς ἀμάξης.

— 34 ὁδὸς Βαλζάκ—εἶπεν εἰς τὸν ἀμαξηλάτην ὅστις ἐκνύπησε τότε τοὺς τοὺς ἵππους καὶ ἔφερεν αὐτὸν διὰ τῶν Ἡλυσίων πεδίων εἰς τὸν ὁδὸν Βαλζάκ, πρὸ τῆς θύρας ὠραίου μεγάρου.

Μόλις ἔστη ἡ ἀμαξά καὶ ἀμέσως ἡ θύρα ἠνοίγει καὶ ὑπηρέτης ἐν στολῇ ἐσπευσε νὰ ἀνοίξῃ ἐκείνην τῆς ἀμάξης.

— Μήπως ἤργησα;—ἠρώτησεν ὁ Μαρκήσιος.

— Ὁχι.—ἀπήντησεν ὁ ὑπηρέτης—ὁ κύριος Δελερβὼ ἀναμένει τὸν κύριον Μαρκήσιον εἰς τὴν αἰθούσαν ἐπάνω.

(Ἀκολουθεῖ)

Κ. Εἰνός.